Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Men dersom nogen av eder fattes visdom, da bede han Gud, som giver alle gjerne og uten at bebreide, saa skal den gives ham.
(Jakobs brev 1, 5.)

NR. 7	1 APRIL 1924	3 AARG.

1830 — 6. APRIL — 1924.

AV CARL M. HAGBERG.

Atter igjen er et nyt aar tillagt kirkens grundlæggelse, og atter igjen kan de Hellige kaste blikket tilbake paa de aar som er henrundne, siden kirkens organisation blev en fuldbyrdet kjendsgjerning. Og hvilket oplysningsarbeide har ikke kirken som et hele utført i alle disse aar, trods motstand og forfølgelser! Er der noget kirkesamfund som kan se tilbake paa en saadan utvikling som Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige i de forløpne aar der nu er gaat bakom sløret? Nei, visselig ikke. De Siste Dages Hellige kan være stolt over denne fremgang, trods alle de hindringer der har været lagt for at stanse dens vekst. En kirke der er grundlagt paa Guds aabenbarede ord med apostler, profeter, hyrder og lærere, kan ikke noget menneske hindre i sin fremgang, ei heller ødelægge, ti Herren har selv sagt til profeten Joseph Smith: «Og du er inspireret av den Helligaand til at lægge kirkens grundvold og opbygge den i den allerhelligste tro. — — Derfor skal du, min kirke, gi akt paa alle de ord og befalinger som han gir dig, likesom han annammer dem og vandre i al hellighet for mig. — — Ti naar I gjøre det, skulle helvedes porte ikke faa overhaand over eder.» — — Disse profetiske ord kan ikke noget menneske tilsidesætte eller gjøre ugyldige, ti disse vil staa ved makt,

hvordan end omskiftelserne kan bli i verden. Mange forsøk har været planlagt for at omstyrte kirken, saavel av indre som av ydre fiender, men forsøkene er blit resultatløse. Det kan synes forunderlig i vor tid, at vor kirke har saa megen motstand, da alle de andre kirkesamfund har været mottat med en særdeles utsøkt velvilje og faat lov til at arbeide i fred og i ro, mens Jesu Kristi Kirke har alle de øvrige kirkesamfund som sine motstandere. Kan dette kaldes toleranse? Og skulde ikke vi ogsaa faa lov til at dyrke vor Gud efter vor samvittighets bydende, likesaavel som de øvrige kirkesamfund? Dette kunde synes at være indlysende for enhver, der har en liten smule logik. Men saken er, at ingen kirke i verden idag har blit bygget paa et saadant fundament som Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige, da den er grundlagt paa aabenbaringens princip, og derfor taales den ikke av noget kristeligt samfund. Det heter saaledes i en av aabenbaringerne til Joseph Smith: «Kristi Kirkes oprettelse i disse siste dage, som er 1830 aar siden vor Herres og Frelsers Jesu Kristi komme i kjødet, fandt sted, da den blev *retteligen* organiseret og stiftet i overensstemmelse med landets love efter *Guds vilje* og *befalinger* i den fjerde maaned og paa den sjette dag i maaneden som kaldes april. Hvilke befalinger blev givne til Joseph Smith, der blev *kaldet* av Gud og ordineret til en Jesu Kristi apostel, til at være den første ældste i denne kirke.» — Altsaa den 6. april 1830 blev Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige organiseret i Fayette, Seneca County i staten New-York med 6 medlemmer og ved denne organisation var en sand og levende kirke atter oprettet paa jorden og som Herren kunde kalde for sin egen, og i hvilken hans kraft, gaver og velsignelser kunde bli tilkjendegit. Det er denne mindedag som vi vil gjenkalde i vor erindring, samtidig som vi ogsaa vil erindre de mænd der har kjæmpet for kirkens fremgang i de aar som er henrundne. Først og fremst Joseph Smith der beseglede sit vidnesbyrd med sit blod, idet han blev dræpt av en pøbelhob 27. juni 1844 i Cartage fængsel. Mange av hans profetier er gaat i bokstavelig opfyldelse og blandt disse er borgerkrigen mellem Nord- og Sydamerika der forutsagdes 28 aar førend den

kom. Der var ogsaa dem der ikke tillagde denne profeti nogen betydning, men erklærede den for fabel, men 20 aar forinden borgerkrigen utbrøt, gjentok han profetien saaledes: «I tørste efter mit blod; jeg profeterer i Herrens navn at I skal bli vidner til blod og elendighet til eders sjæles tilfredshet, og mange av eder, som er her tilstede, skal faa leilighet til at se ind i kanonernes ildsvælg paa saadanne steder, som I minst drømte om.» Og saaledes gik det ogsaa. — Efter Joseph Smith kom Brigham Young der præsiderede over kirken fra 5. december 1847, til 29. august 1877. — John Taylor fra 10. oktober 1880, til 25. juli 1887. Wilford Woodruf fra 7. april 1889 til 2. september 1898. Lorenzo Snow fra 9. oktober 1898 til 10. oktober 1901. Joseph F. Smith fra 17. oktober 1901 til 1919. Og den nuværende præsident over kirken er Heber J. Grant. — Alle disse mænd var utvalgte av Herren til at fremme De Siste Dages Helliges verk og bar vidnesbyrd om, at kirken er bygget paa sandhetens grund.

En kirke kun der være maa
Som vil av Gud erkjendes.
De andre som frafaldne staa
Og skal som klinte brændes.
Guds kirke findes nu paa jord,
Opbygget ved Guds eget ord
Med hode og med lemmer.
Dens tegn og gaver, troens løn,
Erholdes nu ved ydmyg bøn —
Og Herrens verk forfremmer.

BERGENS KONFERENCE.

Det er i april 25 aar siden Bergen med tilliggende distrikter og byer, Haugesund, Stavanger, Egersund, Flekkefjord og Aalesund blev egen Konference. Før den tid tilhørte det hele land Kristiania Konference som igjen stod under præsidium av den skandinaviske mission.

25-aarsdagen vil bli feiret under vaar-konferencens avholdelse i Bergen.

«Morgenstjernen» vil senere bringe endel artikler over missionsvirksomheten i Bergens Konference i den forløpne tid.

PRÆSIDENT BRIGHAM YOUNGS MISSION TIL ENGLAND.

(1839—1841. Alder 38—40).

AV **PRESTON NIBLEY** I «IMPR. ERA».
OVERS. AV **BORGHILD NILSEN.**

I.

Mens Brigham Young var bosat i et værelse i en gammel militærbarakke i Montrose, Iowa, hvor han hadde slaat sig ned, efter at være blit dreven ut fra Missouri, begyndte han at berede sig for sin mission til England, som han tillikemed andre medlemmer av de tolv, var blit befalet i en aabenbaring den 8. juli 1838. Han skriver selv: «Jeg blev heftet en tid av sygdom som herjet over hele stedet, paa grund av den usunde og raa luft langs Mississippi-floden, hvor de Hellige hadde slaat sig ned. Præsident Joseph Smith hadde tat de syke ind i sit hjem, saa det tilsist lignet et hospital, og han passet dem indtil han selv blev syk og blev bundet til sykeleiet i flere dager.» (Ms. 25 : 645). — Endelig blev Brigham ogsaa betat av frysing og feber, men han bestemte sig allikevel til at reise, da allerede de fleste av de tolv var paabegyndt reisen.

Det vil være av interesse her, at henføre til hans stilling paa den tid han forlot sit hjem, for at dra til England. I hans journal er der en kort beskrivelse, datert 14. sept. 1839:

«Jeg drog fra Montrose paa min mission til England. Min helbred var saa daarlig, at jeg ikke var istand til at gaa tredive skridt ned til elven uten hjælp. Efterat være kommet over elven fik jeg sitte paa Israel Barlows hest bak ham til Heber C. Kimball, hvor jeg forblev syk indtil den 18. Jeg forlot min hustru syk med et litet barn, kun to dage gammelt, og alle mine barn var syke og ikke istand til at hjælpe hverandre.» (Ms. 25 : 646).

Ovenstaaende er bekræftet av Brighams ven og samtids apostel, Heber C. Kimball. Hans optegnelse lyder saaledes:

«Den 14. sept. forlot Brigham Young sit hjem i Montrose

for at gaa paa sin mission til England. Han var saa syk at han ikke var istand til at gaa ned til Mississippi-floden, en avstand paa tredive skridt uten hjælp. Efter at ha kommet over elven, red han bak Israel Barlow paa hans hest til mit hus, hvor han forblev syk til den 18. Han forlot sin hustru syk med et barn, kun to dage gammelt, og alle hans barn var syke og ute av stand til at hjælpe hinanden. Ikke en av dem var istand til at gaa til brønden efter et spand vand, og de hadde ikke to klædninger til at ha paa sig, for pøbelen i Missouri hadde tat næsten alt hvad de hadde.» (Life of Heber C. Kimball, side 275).

Mens hans familie ikke hadde to klædninger, hadde Brigham neppe en. Den lue han hadde paa, var syd av et par gamle benklær, og videre: «Jeg hadde ikke engang en frakke. Jeg tok et litet sengeteppe fra reisesengklærne og det tjente som frakke, mens jeg reiste til staten New-York, hvor der blev git mig en grov frakke.» (J. D. 4—34). — Saaledes drog Brigham fremover paa sin mission til England, syk, pengeløs, i luvslitte klær, men i hans bryst var der en løves hjerte, en bestemmelse at utføre, eller at dø!

De hadde ingen midler til at fortsætte deres reise, uten hvad de kunne tjene eller laane paa veien, men Brigham og hans ledsager, Heber C. Kimball, blev hjulpet av deres venner. De første 14 mil fra Nauvoo kjørte de i en vogn med broder Hubbards gut. Den følgende dag kjørte broder Duel os tolv mil. Den tredie dag ved en anden broders hjælp med kjøretøi ankom de til Quincy, Illinois. Her stanset de nogen faa dager og begyndte at bedres fra deres langvarige sygdom, skjønt den ikke forlot dem helt paa mange uker. Fra Quincy, Illinois, blev de kjørt fra det ene sted til det andet, og fik nogen faa dollars hist og her, indtil de naadde Pleasant Garden, Indiana, hvor de gjorde op deres finanser og fandt ut, at de hadde tilsammen cr. 13.00 dollar. Om aftenen den 3. november ankom de til Kirtland, de Helliges gamle hjem, efterat ha tilbakelagt 400 eng. mil fra Nauvoo. Jeg hadde «a York skilling» tilbake, beretter Brigham i sin historie.

I Kirtland hadde missionærerne et fornøielig møte med slektninger og venner. Brighams bror John og hans søster Nancy Kent præsiderte der. I nabolaget var der endnu en stor gren av kirken, og møter blev avholdt i templet, hvor de besøkende brødre talte. Deres økonomiske stilling blev forbedret ved venner og slektninger, og de fortsatte den 22. november henimot Fairport, hvor de tok baat til Buffalo hvor de ankom den 27. Fra Buffalo fortsatte de deres vei saa godt de kunde gjennem staten New-York. Her er en liten optegnelse paa denne tid fra Brighams journal:

«Da vi ankom til Batavia tok vi ind i Geneses hus, og indviet vort værelse til Herren, holdt et bønnemøte og bad Herren aapne vor vei.» (Ms. 25 : 654).

Da han nu var paa det sted hvor han hadde tilbragt saa mange aar av sine guttedage, fandt han venner og bekjendte der var ivrige efter at høre hvordan han hadde det, og han forblev deromkring til utgangen av december maaned, og besøkte og prædiket. Det var ikke før 3. januar 1840 at han naadde Utica, hvortil han ankom i slæde. Fra Utica var hans midler tilstrækkelige til at han kunde ta med toget til Albany, men det var ikke før den 30. i maaneden han ankom til New-York, sammen med George A. Smith og hadde nu tilbragt 4½ maaned paa reisen fra Nauvoo. Efter at han ankom til New-York beretter han:

«Vi forlot vore kufferter i bagageværelset i The North American House og straks efter fandt vi broder P. P. Pratt og familie som bodde i Mott Street nr. 58. Vi blev hjertelig mottat av familien, og opsendte vor tak til Gud for at han hadde bevaret os og bragt os i sikkerhet saa langt paa vor mission til verdens nationer.» (Ms. 25 : 696).

Alle de av de tolv som ledsaget Brigham paa hans mission til England, var praktisk talt foruten penger da de ankom til New York, saa det var nødvendig for dem at forbli der, indtil deres økonomiske forhold blev forbedret. De var ikke istand til at seile før den 9. mars, og enhver av dem fandt paa at gjøre hvad de kunde for at tjene reisepenger.

«Vi fik plass ombord paa lasteskibet «Patrick Henry»,

kapteinen het Delino, til Liverpool og betalte atten dollars hver og hadde med vor egen proviant og sengklær og betalte kokken en dollar hver for at koke for os. Broder Heber C. Kimball og jeg erholdt en køie under og brødrene Parley og Orson Pratt fik en over os; broder George A. Smith og R. Headlock fik en seng ret over deres føtter og to engelskmænd erholdt sengen under dem. Brødrene i New-York var gavmilde mot os og forsynte os rikelig med proviant. Søstrene laget sengetepper til os og fyldte dem med straa, og fyldte ogsaa nogen poser med straa, der skulle tjene som puter.

«Et stort antal av de hellige kom ned til bryggen for at si farvel. Da vi var gaat ut i en liten baat, som skulle ta os ut til skibet, sang brødrene: «De lette bud i skib med rør», og vi forenet os med dem saa længe vi kunde høre dem. — Vi satte op seilene, og ved solnedgang tapte vi synet av vort hjemlands kyst. Jeg var syk næsten hele veien og maatte holde mig i sengen. I otte dage hadde vi fin vind, fra den ottende til den tiende dag hadde vi en sterk vind, og fra den ellevte til den trettende dag, blev endel av dækslasten skyllet væk og vandet randt ned igjennem lukene i store mængder.» (Ms. 25 : 172).

Den 6. april kom «Patrick Henry» til Liverpools dok, og Brigham krøp ut av sengen, syk og omtrent pengeløs. Det tok resten av hans kapital til at kjøpe en hat og betale reisen til Preston, hvor missionens hovedkvarter dengang var. Dog, da brødrene kom iland i Liverpool, «holdt de et møte, delte ut nadveren og opsendte deres tak til Gud for hans beskyttende varetægt over os, mens vi var paa vandet, og bad at veien maatte aapnes for os, saa vi kunde fuldføre vor mission tilfredsstillende.» (Ms. 25).

Seks dager efterat de ankom til England gav Brigham med sin karakteristiske energi, sit budskap tilkjende for folket.

«Den 12. april (søndag) møtte jeg sammen med nogen av de tolv i Preston, og bar mit vidnesbyrd til en stor forsamling, om sandheten av evangeliet.» (Ms. 25 : 712).

VISDOMSORDET.

Det sker meget ofte i prestedømmets møter og paa andre steder, hvor lærdomspunkter er omtalt, at spørsmaalet om hvorvidt visdomsordet er git som en guddommelig befaling eller det er git som et raad, der kan tilsidesættes uten nogen særdeles ubehagelige følger, blir diskuteret. Mulig vil nogen faktum vedrørende dette være velkommen for bladets læsere.

I et møte av høiraadet som var holdt i Kirtland den 20. februar 1834, i hvilket profeten Joseph præsiderte, foresloges følgende:

«*Intet officielt medlem av kirken er værdig til at holde noget embede i kirken, dersom han er blit belært og forklart om visdomsordet og tilsidesætter adlydelsen av samme.*»

Dette forslag vedtokes av raadet ved en avstemning. (Kirkens historie, 2. bind, side 35).

I mai 1837, sammenkaldte kirkens præsident et almindeligt kirkemøte i Far West. Nærværende var høiraadet, to apostle, to av de halvfjerds samt biskoppen og en av hans raadgivere. I dette møte blev følgende enstemmig vedtat: «Vi vil ikke ha noget fælleskap med noget ordineret medlem, som ikke holder eller ikke vil holde visdomsordet, bokstaveligt som det er skrevet.» (Kirkens historie, 2. bind, side 482).

I en tale som præsident Joseph F. Smith holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 4. oktober 1908 sier han, efter at ha læst visdomsordet: «Vi forstaar herav, at visdomsordet ikke fra begyndelsen av var git som en befaling eller tvang, men kun som en aabenbaring av et visdomsord fra vor himmelske Fader til sine barn, for deres timelige frelse i de siste dage.»

Senere, mange aar efter proklamerte Brigham Young, profeten og præsidenten for Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige fra dette sted, at tiden var nu kommet, da visdomsordet, som ikke blev git som en befaling eller tvang, nu var en befaling til Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige, og at Herren forlanger, at visdomsordet

og raadet skulde iakttas for de Helliges timelige frelse.

Ved hovedkonferansen som blev avholdt i Salt Lake City i oktober 1880 fremkom Joseph F. Smith med et forslag om, at Pagtens Bok blev antat som indeholdende aabenbaringer fra Gud, hvilket enstemmig vedtokes av forsamlingen. Heri var selvfølgelig visdomsordet indbefattet.

Her har vi altsaa kirkens opfattelse av visdomsordet; det er nu en befaling og kirken har antat det som saadant, skriver «Bikuben».

Skjønt kirkens autoriteter er overbærende med medlemmerne, som er tilbakeholdende i adlydelsen av dette princip, er det ikkedestomindre et faktum, at enhver som kjender for sig selv, at det er velbehagelig for Gud at overholde hans befaling desangaaende, kan ikke med god samvittighet bryte det. De der ikke kjender bedre, forstaar naturlivis ikke, at der er noget forkjert i at nyte, hvad visdomsordet forbyder. Men der er forskjel naar vi har mottat større oplysning, da kan vi ikke gjøre dette som visdomsordet forbyder, uten at mærke en indre uro, formedelst vi tilsidesætter den advarende røst og man staar i fare for at tape sit vidnesbyrd om sandheten. Dersom vi ønsker fred i vort hjerte, da maa vi efterkomme Herrens befalinger i henhold til vor forstaaelse og det lys vi har erholdt.

KJÆRLIGHET.

«I vort arbeide for andre kan vi ikke finde noget større end kjærlighet, ti kjærlighet er en storartet leder og lærer. Dyktighet og erfaring er litet værd uten den, og møie og opofrelse er av liten betydning uten kjærlighet. Der er styrke og helbredelse, kraft og inspiration i den bloite kundskap om at nogen elsker os og har interesse for hvad vi gjør.» Fra «*Juvenile Instructor.*»

ET SMUKT EKSEMPEL.

Kirkens præsident, Heber J. Grant, har til hjælp for forældreløse barn inden den jødiske koloni i Near East skjænket 12 500 dollars. Som tak for denne storstilede gave har hjælpefondets komite ved sin formand, Rabbi Adolph Steiner, sendt vor kirkes præsidentskap følgende takkeskrivelse:

«Ærede Heber J. Grant, Charles W. Penrose og A. W. Ivins, Det Første Præsidenskap av Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah. — Høiagtede venner! Deres storstilede gave til de smaa forældreløse barn i Østen er mottat, og vi ønsker at frembære vor hjerteligste tak. Denne smukke handling mot de smaa, vil forsørge 208 barn i et aar. Er dette ikke en skjøn forvisning for d'hr. at ha? Disse smaa uskyldige vil takke Gud og hans trofaste barn av Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige tre gange daglig i de kommende 365 dage. Jeg er stolt av eder og er glad ved at leve der, hvor Gud residerer i hjertet av sine barn. Guds velsignelser vil hvile paa enhver kirke, der ikke alene betjener de lidende sjæle, men ogsaa tar notis av de, der lider paa legemet. Eders kirke har tilfulde vist at den ønsker at gjøre saa.

Som en gammel prest i Israel vil jeg si: «Maa Herren velsigne eder og bevare eder. Maa Herren lade sit aasyn skinne paa eder og være naadig mot eder og give eder fred. Amen.

Med særdeles agtelse

Adolf Steiner.»

FORSTANDEREN FOR KRISTIANIA GREN,

ældste Axel A. Nylander, avreiste til Sverige onsdag aften 19. mars for at opta slegtregistre. Hans fraværelse fra grenen vil antagelig bli 2 a 3 maaneder.

KORRESPONDANSE.

Haugesund 10. mars 1924.

Herr A. Richard Peterson.

Kjære broder!

Da jeg tidt og ofte har tænkt at sende nogen ord til «Morgenstjernen» om mine reiseindtryk fra Stavanger og Haugesunds grene, saa lader jeg mine tanker gaa til utførelse. Da jeg har saa god anledning til at besøke disse to grene hver maaned paa mine reiser, kan jeg med engang fastslaa, at stillingen der er utmerket efter forholdene at dømme, eftersom alt arbeide som der blir utført utelukkende av lokale kræfter, av brødre som har sit daglige arbeide og stræv for at opholde sig og sin familie i disse haarde og tunge tider som gaar over landet. Et stort og uegennyttigt arbeide, ved at holde grenene oppe og søskende sammen. Ledelsen kunde ikke være lagt i bedre hænder end i disse opriktige og opofrende brødre. I Stavanger ved Henrik Andersen som forstander, med brødrene Jensen og Berg som raadgivere. I Haugesund ved Lars Birkeland som forstander, med broder Anders Sjøbakken som raadgiver. I Stavanger er der en noksaa stor gren og meget arbeide at ta vare paa, og mange nye medlemmer er tillagt i den senere tid, og mange gode og opriktige søskende. En stor ros skal kvindeforeningen ha for alt sit opofrende arbeide, og for sin store deltagelse ved at komme paa møterne, og den store lærergjerning de utfører ved at besøke medlemmerne og hjælpe dem baade aandelig og timelig. Præsidentinde er søster Hanna Torgersen, med søster Gurine Friestad og søster Agnes Andersen som raadgivere. Det er interessant at være tilstede paa deres møter, især efter at de har faat disse lærerike emner at studere, og høre søstrenes utlæggelse og tanker og gode forstaaelse av dem. Jeg har hat anledning til at være tilstede paa deres møter, og nu sist i Haugesund, og brødrene er hjertelig velkommen. I Haugesund har de en liten god kvindeforening, under ledelse av præsidentinde søster

Nikoline Pettersen, med søster Olava Sjøbakken som raadgiver.

Jeg kom lidt sent, men tidsnok til at delta i diskussionen over emnet bønnen som blev ledet av præsidentinde Nikoline Pettersen. Da jeg kom surret symaskinerne og flittige hænder arbeidet akkurat som i en systue. Søndag hadde vi i Haugesund besøk av forstander Henrik Andersen og datteren Karoline Andersen fra Stavanger og vi hadde en hyggelig tid tilsammen med søskende. Hadde ogsaa en riktig god søndagsskole under ledelse av præsident Lars Birkeland.

Efter søndagsskolen blev jeg og forstander Andersen buden med til søster Haugen hvor vi lot en deilig middag vederfares al retfærdighet, og saa paa møtet kl. 7 hvor vi hadde sat os store forhaabninger til et stort og godt møte, og vi blev heller ikke skuffet, da forstander Lars Birkeland hadde annonseret i avisen, at flere brødre vilde være tilstede og tale. Der var 17 søskende og 7 fremmede tilstede, og det maa man sige er bra, naar man tar i betraktning at det er en liten gren. Efter møtet blev flere av os buden ind til forstander Lars Birkeland, hvor et rikeligt aftensbord stod dækket til os. Jeg sender herigjennem min hjerteligste tak til disse søstre og brødre i Haugesund og Stavanger for al deres gjestfrihet og kjærlighet imot mig og herrens tjenere som besøker dem fra tid til anden. Maa Guds rike velsignelse være dem tildelt, og maatte alle søskende sætte pris paa deres arbeide, vise lydighet mot prestedømmet og respektere Herrens tjenere som er indsatte for at lede Herrens verk, opholde dem i deres tro og bønner, komme til sine møter og opfylde sine plikter, ti det er kun dem som vil opnaa en celastial frelse i Gud vor himmelske faders rike.

En hjertelig hilsen til præsident A. Richard Peterson og brødrene Henry Larsen og Otto Gebhardt med tak for deres besøk i Bergen. Hilsen til alle søskende i Kristiania gren og alle «Morgenstjernen»s læsere.

M. Halvorsen.

VIS DIG ALTID SMILENDE.

Et smil er det bedste uttryk der kan vises i menneskets ansikt. Folk stanser ikke og tænker over værdien av et smil. Smil hver gang du har en anledning, og du vil friste andre til at gjøre det ogsaa.

Et smil koster intet. Det tar ingen kraft væk fra legemet. At ha et smil i ansiktet er ingen vanære. Det er kun en liten beretning, ikke skrevet paa papir, men i dit ansikt, der fortæller dine venner og naboer at du er lykkelig. Du vinder guld ved at du smiler paa en saadan maate der kan gjøre bedrøvede folk glade og syke til at føle vel.

Et smil forskjønner dit utseende, saa om du er bedrøvet, bevar dit smil, ti det er sterkere end solens skin for det vil altid fordrive dine triste tanker. Din lærer paa skolen vil like dig bedre om du smiler, for om du kommer paa skolen grætten hver dag, vil din lærer bli grætten ogsaa.

At smile hver dag er et godt uttryk for din intelligens. Hvis du smiler vil dine klassekamerater like dig. Du vil da ogsaa kunne gjøre dine lekser bedre hver dag og du vil føle dig mere tilfreds.

Ved smil vil du vokse hurtigere —

ti et smil gjør for dig,
en tomme hver dag paa din vei!

Bevar dit smil!

Fra «*Juvenile Instructor*» ved *B. N.*

«MORGENSTJERNEN»S

2. aargang for 1923 er nu komplet indbunden og kan erholdes hos missionspræsident A. Richard Peterson, Osterhausgt. 27, for kr. 6.00. Utenbys bestillinger tillægges porto. — Løse eksemplarer for 1923 kan erholdes for 0.25 pr. nummer.

KORLÆSNING FOR APRIL.

Dersom I holde mine bud, da blir i min kjærlighet. Dette har jeg talt til eder, at eders glæde kan bli fuldkommen. (Joh. 15, 10—11).

BARNAS AVDELING

FRA PLOGGUT TIL PROFET.

En kort skildring av profeten Joseph Smiths liv
av ældste William A. Morton.

Oversat fra originalen av Borghild Nielsen.

17. Den første biskop vælges — De hellige samles i Ohio.

I december 1830, kom to mænd fra Kirtland for at opsøke profeten. De fandt ham i hans forældres hjem nær Fayette. En av disse var Sidney Rigdon, den unge prædikant som hadde forenet sig med kirken kort før. Den anden var Edward Partridge. Efter at ha talt med profeten en tid, forlangte Partridge at bli døpt. Han blev med til Senecadammen, og blev døpt av profeten Joseph. Den 4. februar 1831, blev ældste Partridge ved aabenbaring valgt til den første biskop i kirken. De hellige i staten New-York blev forfulgt av deres fiender. Profeten Joseph besøkte dem, hvilket var til stor opmuntring for dem. Herren vaaket over sit folk og beredte et sted for dem at flytte hen. Den 2. februar 1831 blev den tredie konferanse avholdt i Fayette. Det var en glædens tid for de hellige. De var lovet mange herlige velsignelser av Herren. I en aabenbaring som profeten Joseph hadde mottat en kort tid før, blev de Hellige anmodet om at forlate staten New-York og dra til Ohio. Dette besluttet de at gjøre saa snart som mulig. Straks efter konferansen begyndte Joseph og hans hustru og nogen av brødrene at reise til Kirtland. De stanset flere steder paa veien og holdt møter. Formedelst profetens og de andre brødres prædiken blev mange tillagt kirken. Da de ankom til Kirtland stanset de utenfor en forretning. Joseph gik ut av slæden og hen mot bygningen. Han gik op til en herre Whitney som var en av firmaets indehavere, og rakte ham haanden og sa: «Newel K. Whitney! Du er den manden.» Whitney saa paa ham meget forundret. «De har en større fordel end jeg,» sa han og rystet Josephs haand. «Jeg kunde ikke kalde dem ved navn som de har gjort med mig.» Da sa Joseph: «Jeg

er profeten Joseph. De har bedt om at jeg skal komme hit, og nu hvad ønsker De av mig?» En aften kort tid før, hadde Whitney og hans hustru bedt til Herren. Mens de gjorde saa, kom en klar sky og hvilte over deres hus, og de hørte en røst fra himlen som sa: «Bereder eder til at ta imot Herrens ord for det kommer til Eder.»

Før Joseph reiste dit saa han i et syn at Whitney og hans hustru bad, og det var grunden til at han kjendte Whitney. Whitney bad Joseph og hans hustru med hjem, og de blev der i flere uker og blev venlig behandlet. Whitneys kom derefter ind i kirken. Kort tid derefter var alle kirkens grener flyttet fra staten New-York til Ohio. (Forts.).

Himmeltelegram.

En herre, der pleiet at kjøpe aviser av en liten avisgut, som han kom til at kjende, sa en dag til ham: «Nu, gutten min, har du nogensinde fundet det vanskelig at være god?»

«Ja, herre,» svarte gutten frimodig.

«Det gjør jeg ogsaa. Men jeg har fundet ut en maate at faa hjælp paa. — Vil du vite hvorledes?»

«Ja.»

«Bare send et telegram.»

Gutten saa op i forundring. Herren pekte paa guttens pande med fingeren og sa: «Hvad gjør du derinde?»

«Tænker,» svarte gutten.

«Tror du Gud ser hvad du tænker?»

«Ja, jeg antar han kan.»

«Ja, han kan, og han gjør det. Nu, hvis du ønsker hjælp til at sælge dine aviser, eller at gjøre det som er riktig, saa send bare et telegram til himmelen paa denne maate, bare tænk hurtig: «Gud hjælpe mig,» og han vil høre det og sende hjælp.»

Nogen uker senere møtte han den samme lille avisgut paa gaten, som løp bort til ham og sa: «Jeg har prøvet at sende telegram til himmelen i de siste uker, og jeg har solgt flere aviser og har hat det meget bedre end nogensinde før.» *Fra «Juvenile Instructor.»*

EN SØNDAGSSKOLELÆRERS BØN.

OVERSAT FRA ENGELSK VED **BORGHILD NIELSEN.**

Som en lærer, kjære Fader
Hjælp du mig værdig bli.
Med bøn og tro i hjertet
Jeg leve maa nær til dig.

Jeg beder dig, o Fader,
At de barn jeg lærer her,
Ved mine ringe gaver
maa til dig sig holde nær.

Maa ei mit liv det være
En anstøtsten for dem,
Men heller i kraft at bære
Til dem dit evangelium.

La evangeliets lys, o Fader,
I deres hjerter fæste rot.
La de herlige principer
Bli en støtte for deres fot.

La deres eksempel da være
Et lys paa andres vei.
Vor tak og pris og ære
Skal, Fader, da tilhøre dig.

«Den har liten tillid som ikke er sig selv en god raadgiver». *Ford.*

INDHOLD: 1830 — 6. april — 1924. — Bergens Konference. — Præsident Brigham Youngs mission til England. — Visdomsordet. — Kjærlighet. — Et smukt eksempel. — Forstanderen for Kristiania gren. — Korrespondanse. — Vis dig altid smilende. — Barnas avdeling. — En søndagsskolelærers bøn.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Kr.a.
Otto Stenersens boktrykkeri, Kristiania.